

ΤΟ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΤΟΥ ΛΑΖΑΡΟΥ ΕΙΣ ΒΗΘΑΝΙΑΝ

Τό Σάββατον, 11^η/ 24^η Ἀπριλίου 2021, Σάββατον τοῦ Λαζάρου συμφώνως τῷ Τριωδίῳ, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου εἰς τήν ἱεράν Μονήν Μάρθας καί Μαρίας τῆς Βηθανίας ἡ μνήμη τοῦ γεγονότος τῆς ἐγέρσεως ὑπό τοῦ Κυρίου τοῦ φίλου Αὐτοῦ Λάζαρου τοῦ τετραημέρου.

Κατά τήν ἡμέραν αὐτήν ἡ ἐκκλησία ὅλη, ἰδίᾳ ἡ τῶν Ἱεροσολύμων, ἀναμιμνήσκεται, συμφώνως πρός τήν διήγησιν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου, ὅτι ὁ Κύριος ἐλθὼν ἐκ τῆς ἐρήμου εἰς Βηθανίαν, ἐγένετο δεκτός ὑπό τῶν ἀδελφῶν τοῦ Λαζάρου Μάρθας καί Μαρίας, ὥδευσεν πρός τόν τάφον αὐτοῦ καί ἤγειρεν αὐτόν, λέγων αὐτῷ: «Λάζαρε δεῦρο ἔξω», (Ἰω. 11-, 43).

Τό γεγονός αὐτό, «πιστούμενον τήν κοινήν Ἀνάστασιν» ἐωρτάσθη τό ἐσπέρας δι' Ἑσπερινοῦ ὑπό τοῦ ἐφημερίου Ἀρχιμανδρίτου Ἐπιφανίου, τήν πρωΐαν δε τῆς ὡς ἄνω ἡμέρας διὰ θείας Λειτουργίας, τῆς ὁποίας προεξῆρξεν ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων, Ἀραβοφώνων Πρεσβυτέρων καί Πρεσβυτέρων ἄλλων ἐκκλησιῶν, ἐν ψαλμῳδίᾳ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Εὐσεβίου καί τοῦ κ. Βασιλείου Γκοτσοπούλου, παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Εὐαγγέλου Βλιώρα καί τῇ συμμετοχῇ προσευχητικῶς μικροῦ ἀριθμοῦ τῶν πιστῶν, οὐχί δέ καί προσκυνητῶν, μή ἐλθόντων, λόγω τῶν μέτρων κατά τοῦ covid-19.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ἐκήρυξε διὰ τις κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ ὁ Μακαριώτατος:

“Εἶπεν αὐτῇ [τῇ Μάρθᾳ] ὁ Ἰησοῦς: ἐγώ εἰμι ἡ ἀνάστασις καί ἡ ζωή. ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, κὰν ἀποθάνῃ, ζήσεται· καί πᾶς ὁ ζῶν καί πιστεύων εἰς ἐμέ οὐ μὴ ἀποθάνῃ εἰς τόν αἰῶνα· πιστεύεις τοῦτο; λέγει αὐτῷ· ναί, Κύριε, ἐγώ πεπίστευκα ὅτι σύ εἶ ὁ Χριστός ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ ὁ εἰς τόν κόσμον ἐρχόμενος, (Ἰωάν. 11, 25-27).

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Τήν ψυχωφελῇ πληρώσαντες τεσσαρακοστήν, συνήχθημεν σήμερον τῇ Χάριτι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐν τῇ ἱστορικῇ καί βασιλικῇ πόλει τῆς Βηθανίας, τῇ ἰδιαιτέρᾳ Πατριδι τοῦ Λαζάρου, ἵνα ἐορτάσωμεν τήν ἐκ νεκρῶν ἔγερσιν αὐτοῦ ὑπό τοῦ φίλου Αὐτοῦ, τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

Τό γεγονός τοῦτο, δηλονότι τῆς ἐκ νεκρῶν ἐγέρσεως τοῦ Λαζάρου, συνέγραψε λεπτομερῶς ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστής. Καί τοῦτο, διὰ νά γίνῃ πιστευτόν ὅτι Υἱός Θεοῦ καί Θεός ἦν ὁ Χριστός, καί ὅτι ἀνέστη καί ἀνάστασις ἔσεται τῶν νεκρῶν. “Εγώ εἰμι ἡ ἀνάστασις καί ἡ ζωή· ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, κὰν ἀποθάνῃ, ζήσεται· καί πᾶς ὁ ζῶν καί πιστεύων εἰς ἐμέ οὐ μὴ ἀποθάνῃ εἰς τόν αἰῶνα”, (Ἰωάν. 11, 25-26), λέγει Κύριος.

Ἑρμηνεύων τούς Κυριακούς τούτους λόγους ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: “Καρπός γε μην καί τιμή τῆς εἰς Χριστόν πίστεως, ἡ αἰώνιος ζωή, καί οὐκ ἄλλως προσγίνεται τοῦτο τῇ τοῦ ἀνθρώπου ψυχῇ· εἰ γάρ διὰ Χριστόν πάντες ἀνιστάμεθα, ἀλλά ζωὴ αὕτη ἐστὶν ἀληθὴς τὸ ἀτελευτήτως ἐν μακαριότητι ζῆν”. Καί ἀναλυτικώτερον, αἰώνιος ζωὴ εἶναι ὁ καρπός καί ἡ ἀνταμοιβή τῆς πίστεως εἰς Χριστόν καί δέν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος διὰ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἀποκτήσῃ τοῦτον [τόν καρπόν]. Ἀκόμα καί ἂν ἡμεῖς ἀνιστάμεθα ἕνεκα τοῦ Χριστοῦ. Αὕτη εἶναι ἡ ἀληθινὴ ζωὴ νὰ ζῶμεν τὴν ἀτελεύτητον μακαριότητα.

Ὁ δὲ Ἰησοῦς, ἀκούσας ὅτι ἀσθενῶν ἦν ὁ Λάζαρος εἶπε ταῖς ἀδελφαῖς αὐτοῦ Μάρθα καί Μαρία “αὕτη ἡ ἀσθένεια οὐκ ἔστι πρὸς θάνατον, ἀλλ’ ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, ἵνα δοξασθῇ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ δι’ αὐτῆς”, (Ἰωαν. 11,38). “Ἰησοῦς ἔρχεται εἰς τὸ μνημεῖον· ἦν δὲ σπήλαιον καί λίθος ἐπέκειτο ἐπ’ αὐτῷ... καί ταῦτα εἰπὼν φωνῇ μεγάλῃ ἐκραύγασε· Λάζαρε, δεῦρο ἔξω. καί ἐξῆλθεν ὁ τεθνηκώς δεδεμένος τούς πόδας καί τὰς χεῖρας κειρίαις, καί ἡ ὄψις αὐτοῦ σουδαρίῳ περιεδέδετο”, (Ἰωάν. 11, 43-44).

Ταῦτα ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς ἐνώπιον τῶν μαθητῶν Αὐτοῦ, ἵνα εἰσαγάγῃ αὐτούς εἰς τὴν πίστιν τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως Αὐτοῦ καί προετοιμάσῃ αὐτούς, ὡς ἀναφωνεῖ καί ὁ ὑμνωδός: “Κύριε, ἡ φωνή σου κατέλυσε, τοῦ Ἄδου τὰ βασίλεια καί ὁ λόγος τῆς ἐξουσίας σου, ἤγειρεν ἐκ τάφου τετραήμερον· καί γέγονεν ὁ Λάζαρος τῆς παλιγγενεσίας προοίμιον σωτήριον”. Καί ἀλλαχοῦ, “Κύριε, πιστῶσαι θέλων τούς μαθητάς σου τὴν ἐκ νεκρῶν σου ἔγερσιν ἐν τῷ μνήματι Λαζάρου παραγέγονας καί φωνήσαντός σου τοῦτον, ὁ Ἄδης ἐσκυλεύθη καί ἀπέλυσε τὸν τετραήμερον, βοῶντα σοι, εὐλογημένε Κύριε, δόξα Σοι”.

Εἶναι γεγονός ὅτι ὁ Χριστός κατὰ τὴν ἐπίγειον ζωὴν Αὐτοῦ ἐποίησε σημεῖα καί τέρατα (Πράξ. 6,8), δηλονότι θαύματα, ὅπως ἡ ἀνάστασις τοῦ θυγατρίου τοῦ Ἀρχισυναγώγου Ἰαείρου (Μάρκ. 5,22-43) καί ἡ ἀνάστασις τοῦ θανόντος μονογενοῦς υἱοῦ τῆς χήρας ἐν τῇ πόλει Ναὶν (Λουκ. 7, 11-17) καί τοῦτο διὰ νὰ φανερωθῇ ἡ δόξα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀφ’ ἐνός καί τό ἀπ’ αἰῶνος κεκρυμμένον μυστήριον τῆς θείας Οἰκονομίας τὸ ἐνεργούμενον ἐν αὐτῷ τῷ Χριστῷ ἀφ’ ἑτέρου.

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ τετραήμερου Λαζάρου ἐν τῇ βιβλικῇ πόλει τῆς Βηθανίας ὀλίγον πρὶν τοῦ σταυρικοῦ πάθους τοῦ Χριστοῦ, δέν ἦτο ἀπλῶς “σημεῖον καί τέρας” φανερώσεως τῆς δόξης τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, ἀλλά τό “σωτήριον προοίμιον τῆς παλιγγενεσίας”, τοὔτέστιν τῆς ἐν τῷ θεανθρωπίνῳ προσώπῳ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ κοινῆς ἀναστάσεως εἰς τὴν ἀπορίαν τῶν μαθητῶν Αὐτοῦ: “Ἰδοὺ”, λέγει ὁ Πέτρος, “ἡμεῖς ἀφήκαμεν πάντα καί ἠκολουθήσαμεν σοι· τί ἄρα ἔσται ἡμῖν; ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι ὑμεῖς οἱ ἀκολουθήσαντές μοι, ἐν τῇ παλιγγενεσίᾳ, ὅταν καθίσῃ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ, καθίσεσθε καί ὑμεῖς ἐπὶ δώδεκα θρόνους κρίνοντες τὰς δώδεκα φυλάς τοῦ Ἰσραὴλ”, (Ματθ. 19, 27-28).

Κατὰ τὸν ἑρμηνευτὴν Ζιγαβηνόν, “Παλιγγενεσίαν”, λέγει ὁ Χριστός, τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν ὡς “πάλιν ζωίαν”, δηλαδή δευτέραν γέννησιν καί ἀνάπλασιν καί ἀνακαίνισιν τῆς κτίσεως. “Ἡμῶν γάρ τό πολίτευμα ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει, ἐξ οὗ καί σωτῆρα ἀπεκδεχόμεθα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, ὃς μετασχηματίσει τό σῶμα τῆς ταπεινώσεως ἡμῶν εἰς τό γενέσθαι αὐτό σύμμορφον τῷ σώματι τῆς δόξης αὐτοῦ”, (Φιλιπ. 3,20-21), κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος.

Ἰδοὺ λοιπόν, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, διὰ τί ἡ ἐκ νεκρῶν ἔγερσις τοῦ τετραήμερου

Λαζάρου ἀποτελεῖ τό “σωτήριον προοίμιον τῆς κοινῆς Ἀναστάσεως τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ”.

Ἡ δέ κοινή ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ἀφορᾷ οὐχί μόνον εἰς τήν νίκην τοῦ θανάτου τῆς φθορᾶς καί τῆς ἁμαρτίας, ἀλλά καί εἰς τήν ἡμέραν καί ὥραν τῆς κρίσεως κατὰ τήν μαρτυρίαν τοῦ Ἁγίου Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου “ὅτι ἔρχεται ὥρα, ἐν ᾗ πάντες οἱ ἐν τοῖς μνημείοις ἀκούσονται τῆς φωνῆς αὐτοῦ, [τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ] καί ἐκπορεύσονται οἱ τὰ ἀγαθὰ ποιήσαντες εἰς ἀνάστασιν ζωῆς, οἱ δέ τὰ φαῦλα πράξαντες εἰς ἀνάστασιν κρίσεως”, (Ἰωάν. 5, 28-29).

Ἡμεῖς δέ, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, τήν ψυχωφελῆ νηστείαν πληρώσαντες καί ἐγγίζοντες πλέον τήν Ἁγίαν Ἑβδομάδα τῶν Παθῶν καί τῆς Τριημέρου Ταφῆς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ τοῦ ὑμνωδοῦ εἵπωμεν: “Ἰκεσίαις Λαζάρου, Μάρθας καί Μαρίας τε ἡμᾶς ἀξίωσον, θεατάς γενέσθαι τοῦ Σταυροῦ καί τοῦ Πάθους Σου, Κύριε, καί τῆς λαμπροφόρου τῶν ἡμερῶν καί βασιλίδος Ἀναστάσεως τῆς σῆς, φιλάνθρωπε”.

Ἐτη πολλά καί Καλόν Πάσχα!”

Μετά τήν θείαν λειτουργίαν ἠκολούθησεν ἡ λιτανεία, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ πρὸς τόν τάφον τοῦ Λαζάρου, ἔνθα ἀνεγνώσθη ἡ περικοπή ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην Ἁγίου Εὐαγγελίου διὰ τήν Ἀνάστασιν τοῦ Λαζάρου.

Ἐν συνεχείᾳ ἡ Ἀρχιερατική Συνοδεία ἐπεσκέφθη τό Δημοτικόν Συμβούλιον Βηθανίας, ἡ πολιὰ δέ ὁσιωτάτη ἡγουμένη Εὐπραξία ἐδεξιώθη τήν Πατριαρχικήν καί Ἀρχιερατικήν Συνοδείαν εἰς τό ἡγουμενεῖον καί παρέθεσε τράπεζαν.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας